Ta leidis neid ſure kurwastuſſe ſees. Kohtomees, kes eila ni rikkas ja uhke olli, olli tänna temmaſt paljo kehwam ja ſe keige kehwam ſelle ſare rahwa ſeaſt. Keik temma ſuur rahha ja warra olli tuhhaks ſanud, mis peale ta ni uhke olli olnud.

Kohtomees karjus ſure healega: „Kus on minno ſuur rahha, mis ma kaua aega ſure waewaga ollen kokkokorjanud? Keik on läinud!“

Kapten tahtis ammo jubba teada, kas temma rahha koddo, woi kusſagil kaſſude peal piddi ollema. Kui arro ſai, et rahha keik koddo olnud, wõttis ommale abbi ja laskis keik paigad kuma tuhha ſees läbbi kaewada ja otſida, agga laegas ja rahha ollid põllenud ja ärraſullanud. Kui kapten näggi, et keik tõ ja otſiminne asjata ollid ja et rahha ennam lota ei olnud, astus kohtomehhe ette ja ütles: „Minna tahtſin agga ühhe rikka kallamehhe tütre ommale abbikaſaks wõtta, agga mitte kehwat, mis ſe mind aitab: rahha on ennam wäärt kui innimenne.“ Ja kui ta ſedda ſai üttelnud, põris omma ſelga, läks randa üht pati ürima, kes tedda ſealt piddi ärrawima.

Pridrik kulis ja näggi keik ſedda luggu agga ta ei tahtnud ſe kord ommaſt asjaſt ühtegi räkida, waid mõllemad wennad läkſid jälle randa omma padi jure, et ſedda omma pärris ſaddamaſſe wia. Kui ſenna ollid ſanud, istus Prido padi pengi peale mahha ja mõtles omma asja järrele.

Selle aea ſees hakkas Martin pati kiwwideſt tühhendama. Korraga hüdis Prido: „Issand Jummal! näen ma õiete, ärra wiska ſedda kiwwi mitte merreſſe — eks ſa näe, mis ſinno kätte wahhel on? Se on üks kalliſt ſuggu kiwwi! — kallis pärnſteini kiwwi! Martin, mo wend! ſe ſuur hal kiwwi, mis peal meie mitto ſadda korda olleme istunud, on kallis kiwwi!“

Martin wataS kord kiwwi, kord wenna ja kord jälle nende tükkide peale, mis kiwwi küljeſt ollid ärra kukkunud, ka temma tundis nüüd, mis kiwwi ſe olli.